

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 304/2020
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Константиновића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Марка Татара, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/19 од 31.05.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/19 од 05.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 20. маја 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Константиновића – адвоката Марка Татара, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/19 од 31.05.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/19 од 05.12.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр.8/19 од 31.05.2019. године, окривљени Иван Константиновић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. став 1. у вези члана 30. КЗ, за које дело је применом одредаба чл.56. и 57. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од четири године. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 14.09.2018. године до 31.05.2019. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Нишу плати износ од 28.663,00 динара, а суду износ од 3.200,00 динара, као и да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени АА је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/19 од 05.12.2019. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу и пресуда Вишег суда у Нишу К бр.8/19 од 31.05.2019. године преиначена само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени Иван Константиновић због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. став 1. у вези члана 30. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му је у смислу члана 63. став 1. КЗ урачунато време проведено у притвору од 14.09.2018. године до 31.05.2019. године, док су жалбе окривљеног и његовог браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ивана Константиновића – адвокат Марко Татар, због повреде кривичног закона „из члана 439. став 1. тач.1, 2. и 3. ЗКП“, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати надлежном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да Врховни касациони суд одложи извршење казне по побијаним пресудама до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), па је након разматрања списка предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене наводи изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се истиче да изрека правноснажне пресуде не садржи сва битна обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. став 1. у вези члана 30. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим, обзиром да изрека не садржи јасан опис субјективног односа окривљеног према радњи, односно према конкретној последици, јер у чињеничном опису није наведено да ли је умишљајем окривљеног била обухваћена баш смрт оштећеног као последица, или је била обухваћена лака телесна повреда за коју се у изреци наводи да ју је оштећени задобио.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Ово стога што је у изреци првостепене пресуде јасно наведено да је критичном приликом окривљени покушао да лиши живота оштећеног АА, тако што му је препречио пут, скочивши испред њега са ножем у десној руци, а након што му је упутио речи: „Ту си, где ћеш сад“, руком у којој је држао нож замахнуо у правцу предње леве стране грудног коша оштећеног, који се, да би избегао убод, померио мало у страну, те му је окривљени задао убодну рану ножем у витални део тела – предњу десну страну грудног коша, дубине 1 цм, која представља лаку телесну повреду, али да дело није довршио јер га је оштећени одгурнуо, окренуо се и побегао у спортску халу. У изреци је наведено и да је критичном приликом окривљени могао да схвати значај својих радњи и да управља својим поступцима, те да је био свестан противправности и забрањености свог дела, као и да је хтео његово извршење.

Дакле, из изреке првостепене пресуде јасно произлазе како објективна обележја (у виду замахивања окривљеног ножем у правцу предње леве стране грудног коша оштећеног, коме је и задао убодну рану ножем у витални део тела), тако и субјективна обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. став 1. у вези члана 30. КЗ (имајући у виду да је у изреци описан директан умишљај односно наведено је да је окривљени критичном приликом био свестан противправности и забрањености свог дела и да је хтео његово извршење). Стога су наводи захтева за заштиту законитости, којима бранилац окривљеног указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, које представљају законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Међутим, бранилац окривљеног, поред формалног позивања на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, ниједном речју не наводи у чему се ова повреда састоји, па како се сходно одредби члана 484. ЗКП у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, што подразумева да је у захтеву морало бити наведено на који начин је нижестепеним пресудама учињена ова повреда кривичног закона, а што у захтеву није наведено, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема законом прописан садржај, те је захтев у овом делу одбацио на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП.

У вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче да је другостепени суд преиначио другостепену пресуду само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од пет година, те да је као разлог навео да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 56. став 1. тачка 3) КЗ, односно да утврђене олакшавајуће околности немају значај нарочито олакшавајућих, а због чега је према ставу браниоца суд погрешно применио закон. Како се изложеним наводима захтева, по оцени овог суда, у суштини указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП

у вези члана 56. став 1. тачка 3) КЗ, односно полемише се са оценом околности које је другостепени суд имао у виду приликом одмеравања казне, а из ког разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тач.2) и 3) ЗКП, у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци.

Записничар – саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић